

JANETTE OKEOVÁ
LAUREL OKEOVÁ-LOGANOVÁ

*Návrat na
kanadský západ*

« 1 »

KAM
ZAVOLÁ
ODVAHA

KAM
ZAVOLÁ
ODVAHA

KAM ZAVOLÁ ODVAHA

Návrat na kanadský západ 🌀 1 🌀

JANETTE OKEOVÁ
.....
LAUREL OKEOVÁ-LOGANOVÁ

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
Where Courage Calls:

© 2014 by Janette Oke and Laurel Oke Logan

Vydavateľ: Published by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Slovenské vydanie: © 2024 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukovaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad: Zdenka Buntová

Jazyková korektúra: Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor: Eva Štrbová

Originál obálky: Dan Thornberg
(Design Source Creative Services)

Obálka a grafická úprava: Štefan Talarovič, Ľudmila Králiková

Tlač: Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie: ISBN 978-80-89993-92-5

S najhlbšou láskou venujeme týmto výnimočným ľuďom:

*Ashley Carolyn a Steve
Nathanael Edward
Jessica Brianne a Steve
Kathryn Louise a Jeff
Courtney Elizabeth
Jacquelyn Leigh a Daniel
Alexander Nicolas
Kristalyn Lorene
Emily Marie
Vladimir David
Connor Edward
Anastasia Kimberly
Brian Carl
Wesley Frederick
Curtis Craig*

*A s láskou spomíname na našu malú Amandu Janette.
Vďaka požehnaniu nášho nebeského Otca
sú všetci vyššie spomenutí naši.*

KAPITOLA

1

PRÍZEMIE VEĽKÉHO KAMENNÉHO domu zaplnil dav – dámy v dlhých večerných šatách, páni v smokingoch. V skupinkách po troch alebo štyroch sa s pohármi ružovej limonády v rukách vyhrnuli z obývačky na širokú verandu a vymieňali si čerstvé klebety. Keď sa Beth predierala tlačenicou, zdalo sa, že prišiel každý, kto v torontskej spoločnosti niečo znamenal, a vo vynikajúcej nálade. Hostia sa búrlivo vítali, objímali sa a vystierali ruky s nepotrebnými darčekmi na rozlúčku. V rozľahlom dome Bethinho otca boli všetky okná dokorán, no vzduch sa ani nepohol. Po vánku, ktorý by v tú neskorú letnú noc rozptýlil omamnú vôňu matkinej bohatej kvetinovej výzdoby, nebolo ani stopy. Zanedlho zostalo vnútri dusno.

Na citlivého a vnímavého človeka to bolo priveľa. Beth nadobudla pocit, že sa udusí, ak nenájde trochu ticha a čerstvého vzduchu – hoci len na pár minút, aby sa jej utíšilo rozbúchané srdce a pulzovanie v spánkoch. Kiež by sa mohla nepozorovane vytratiť...

Príležitosť sa jej naskytla zanedlho. Pán Woodworth, významná postava kanadského železničného priemyslu, vstal a požiadal ostatných hostí o pozornosť. Jednu ruku položil na klavír, akoby chcel uviesť nejaké vystúpenie, druhou mávol v širokom dramatickom geste a začal rozprávať jednu zo svojich legendárnych historiek. Všetky oči sa upreli naňho a Beth sa podarilo nepozorovane vykĺznuť do haly. Konečne naberie dych, než bude musieť znova čeliť horde hostí.

Mala dojem, že matka v ten večer pozvala hádam každého, koho ona a otec poznali v minulosti i súčasnosti. To bola celá mama, na usporiadanie večierkov jej bola dobrá akákoľvek zámienka. Medzi svojimi rovesníkami mala povest' vynikajúcej hostiteľky. *Aspoňže netrvala na tom, že dnes večer zorganizuje spoločenské hry na verande.* Beth, ktorá mala vo zvyku byť vďačná aj za malé požehnania, sa mimovoľne usmiala a bola rada, že i napriek rozrušeniu a nervozite dokáže v sebe nájsť štipku humoru. Otec jej neraz pripomenul, že pre prežitie v našom náročnom svete je zmysel pre humor nevyhnutný.

Beth vkĺzla úzkymi dverami do svojho malého útočiska medzi schodiskom pre služobníctvo a východom na dvor. Natiahla sa k otvorenému okienku, vdýchla vôňu čerstvo pokosenej trávy a zahľadela sa na mesiac, ktorý už stúpал nad koruny stromov. Pod schodíkmi na verandu pokojne cvrlikali cvrčky. Presne toto potrebovala! Ak si jej krátku neprítomnosť nikto nevšimne, pomôže jej to prežiť dnešný večer.

„Myslela to dobre,“ zamrmlal za ňou hlas jej otca.

Beth sklúčene vzdychla a zvrtila sa k nemu. „Asi áno.“

Neprekvapilo ju, že otec postrehol jej útek pred pozvajúcou spoločnosťou. Vedel, že matkine spoločenské udalosti

neznáša ľahko. Zástupy hostí, elegantné oblečenie, prehnané vyčakané pohostenie a prihlasné rozhovory, to všetko sa jej videlo plytké a neúprimné.

„Lenže ja som jej predsa jasne povedala, že posledný večer, čo som doma, chcem stráviť v najjužšom kruhu.“

„Áno, srdiečko, viem o tom.“

Obaja sa odmlčali a Beth si v tom príjemnom dôvernom tichu oprela hlavu o otcovo rameno a pokúsila sa usporiadať si myšlienky. „Nebojím sa odísť,“ začala, „no bude sa mi za vami cnieť.“ Pomyslela si na sestрино dieťa, ktoré spalo na poschodí. „Malý J. W. podrastie, kým ho znova uvidím.“

Keď otec odpovedal, počula v jeho hlase úsmev: „Deti rastú, Beth. Zvyčajne sa to považuje za niečo úžasné.“

Zdvihla k nemu pohľad. „Nie, ak si tetuška, ktorá pokroky svojho synovca neuvidí.“ Na ufňukaný tón vo svojom hlase pyšná nebola, ale počuť ju mohol iba otec, a tak si dovolila podľahnúť dojatiu. Stiahlo sa jej hrdlo a v očiach sa jej zaleskli slzy.

Keď sa v chodbičke ozvali kroky, rýchlo si utrela oči. Otec ustúpil nabok, aby Emma, ich pomocníčka v domácnosti, mohla prejsť, no tá zastala na konci chodbičky s košom opretým o bok. „Slečna Beth, hľadajú vás,“ upozornila ju šeptom.

„Ďakujem, Emma.“ Beth vystrela pleciami a bleskovo skontrolovala svoj vzhľad. Uhladila si čipkovaný golierik na šatách a širokú hodvábnu šerpu okolo bokov a uštípla sa do líc, aby do nich dostala trochu farby. Všimla si, že otec sa na ňu usmieva, a napravila mu čierneho motýlika.

Úsmev sa mu rozšíril. „Už si so mnou spokojná?“

„S tebou vždy.“ Vystrela sa, vrhla naňho vďačný úsmev a prinútila sa vrátiť k smiechu a hlasom v preplnenej obývačke. Všimli si ju, len čo sa zjavila vo dverách.

„Tu ju máme! Prichádza hrdinka dnešného dňa! Naša chrabrá dobrodružka...“ nieslo sa celou miestnosťou.

„Beth, srdiečko, poď sem! Slečna Thompsonová by sa chcela dozvedieť niečo o mieste, kde budeš učiť.“

„Áno, drahá. Porozprávajte nám o tej novej škole.“

Z Beth sa vydral hlboký vzdych a len dúfala, že si to nikto nevšimol. Pravda bola, že o škole v malom banskom mestečku vedela málo, prakticky nič a usadil sa jej z toho neprijemný pocit v žalúdku. Zvedavosť ľudí, ktorí sa natlačili do jej blízkosti a pýtali sa na podrobnosti, jej trápenie ešte zhoršila. Cítila však, že na lavínu otázok, ktoré ju už unavovali, musí nejako reagovať. Odpovedí, ktoré musela dookola opakovať, sa nedesila, skôr poznámok a žartíkov, ktoré budú zaručene nasledovať. Tie prídu najmä od mladých, s ktorými prežila roky dospievania.

„Beth, vedela si, že v tej divočine nemajú žiadne slúžky?“

„Dokážeš si sama uvariť?“

„Alebo aspoň zohriať vodu na čaj?“ uškrnul sa ktosi.

„A kto ti bude prať?“ Po tomto vždy nasledovala vlna smiechu. Pokúsila sa k nej pridať v nádeji, že tým ďalšie podpichovanie zastaví.

Edward Montclair, sebaistý a bezchybne nahodený vo večernom obleku, si odhrnul z očí neposlušný pramienok tmavých vlasov a so smiechom jej poradil: „Medzi baníkmi v horách nebudeš môcť nosiť takú parádu, radšej si zaobstaraj nejaké pracovné nohavice, najlepšie džínsy.“

Beth sa snažila udržať na tvári úsmev. Edward sa zapájal do jej rozhovorov po všetky tie roky, čo spolu vyrastali. Veľmi by si priała, aby sa celá jeho rodina kamsi odsťahovala, nech ho už nikdy neuvidí, aj keby to malo poškodiť otcove obchodné vzťahy s pánom Montclairom. A vtom jej hlavou preletela nová myšlienka: *Odídem a Edwarda*

konečne nechám za sebou! Natešene sa usmiala, no rozhovor okolo nej pokračoval.

„Počula som, že tí ľudia sa ani neunúvajú naučiť po anglicky! Ako chceš učiť ich deti?“

Ďalší mladík, ktorý sa považoval za povolaného vyjadriť sa k akejkoľvek téme, mudroval: „To je pravda. Väčšina mužov, ktorí pracujú v banských mestečkách, sú cudzinci. Viete, sú tu len preto, aby na našej pôde zarobili peniaze pre svoje rodiny doma, ale mnohí napokon manželku opustia a v Kanade si nájdu inú ženu.“

Ostatní pri tejto informácii zborovo zhíkli.

Nie všetci boli takí rýchli vo vynášaní súdov, ale Beth sa zdalo, že hlavné slovo majú tí, ktorí cudzincov znevažujú najviac. Našťastie ju zachránil otec, ktorý jej doniesol šálku čaju. Beth ju vďačne prijala, hoci nemala chuť ani na čaj, ani na matkine chlebíčky a zákusky, avšak poskytlo jej to zámienku, aby sa nenápadne vzdialila od skupinky zvedavcov okolo seba a prepracovala sa k preplneným stolom. Sústredila sa na jedlo, opatrne si naložila na tanier z podnosov s ovocím a zeleninou a tiež dve syrové chuťovky ozdobené uhorkou a rozmarínom.

Sotva sa pustila do jedla, jej sestra Julie vyšla do stredy izby, zdvihla ruku a vyzvala prítomných, aby jej venovali pozornosť. „Milí priatelia, darujte mi chvíľu svojho času, prosím.“ Rozhovory okolo nich rýchlo utíchli. Julie sa dramaticky zvrtila, až okolo nej zavírala bledozelená sukňa s volánom obšitým korálikmi, a zvolala: „Viem, že si všetci pochutnávate na občerstvení, ktoré matka pripravila na dnešný večer.“ Počkala na zdvorilý potlesk, potom sa ešte raz ladne otočila a ukázala na Beth. „A dúfam, že ste všetci mali príležitosť porozprávať sa s dnešným čestným hosťom – našou drahou Bethie, ktorá zajtra cestuje vlakom na západ.“

Beth potlačila znechutenie, hrdinsky sa usmiala na ľudí v izbe. Čas pokročil, no koniec večierka bol v nedohľadne. Jej vlak odchádzal o desiatej ráno a ešte si potrebovala pobaliť posledné veci.

Julie pokračovala: „Požiadali ma, aby som vysvetlila, že moja sestra sa potrebuje pred cestou poriadne vyspať. Reverend Collins sa láskavo ponúkol požehnať jej cestu modlitbou a Beth si potom pôjde odpočinúť.“ Ozvalo sa zborové mrmlanie, niektorí však s pochopením pritakali. „No všetci ste vítaní a zostaňte tak dlho, ako budete chcieť,“ dodala Julie. „Je tu ešte kopa jedla, potrebujeme, aby ste nám s ním pomohli.“ Posledná veta vyvolala smiech a mladí muži, ktorým Julie venovala jeden zo svojich koketných úsmevov, prikývli ako na povel.

Reverend Collins vystúpil dopredu. Všetky hlavy sa sklonili.

Beth však z jeho modlitby počula málo, sústreďovala sa na vlastnú. *Ďakujem, ďakujem, Bože*, bolo jediné, na čo dokázala myslieť. Potom, ohromená nečakaným vyslobodením, ktoré prišlo oveľa skôr, než očakávala, ešte dodala: *A žehnaj otcovi, že to zariadil*. Bola si istá, že Julina krátka improvizovaná reč bola otcov nápad.

No beztak trvalo takmer pol hodiny, kým sa zdvorilo vymanila zo spoločnosti ľudí, ktorí jej prišli zaželať šťastnú cestu. Keď konečne vybehla po schodoch hore, v hlave jej víril zoznam posledných vecí, ktoré ešte musí stihnúť. Okamžite zhodila nepohodlné topánky – „K tým krásnym šatám sa iné nehodia,“ trvala na svojom matka – a blažene si vychutnala dotyk hrubého koberca pod unavenými nohami. Ale keď sa ponáhľala dlhou chodbou, neodolala a zabočila do detskej pozrieť svojho malého synovca.

Vošla po špičkách a na svoje prekvapenie zistila, že dieťaťko nespí. Pokojne ležalo v tej istej postielke, v ktorej

kedysi spávala ona a jej sestry Margret a Julie. „Aj tak sem budú chodiť iba na návštevu,“ vysvetlila matka, keď chystala izbu pre vnuka – a, samozrejme, pre všetkých jeho bratov, sestry, bratrancov a sesternice, ktorí, ako matka z celého srdca dúfala, budú nasledovať za ním.

Beth v mesačnom svetle videla, ako sa malému rozžiari-la tvár, keď sa nad ním sklonila jeho milovaná teta. „Ahoj, zlatičko.“ Previnilo sa obzrela, či ju niekto nevidí, vzala chlapčeka na ruky a presunula sa k hojdaciemu kreslu. Slzy, čo sa jej skotúlali po lícach, si nevšímala. „Ako sa má najkrajšie bábätko na svete?“ zamrmlala pridusene a usadila sa, že dieťa chvíľu pohojdá.

Malý o chvíľočku zaspal, a tak ho zababušila do mäkkej prikrývky, zatvorila na detskej dvere a potichu sa presunula do svojej izby. Zdola sa stále ozývali hlasy hostí.

Mysel sa jej už upokojila, v mihu roztriedila niekoľko zvyšných položiek, ktoré ešte potrebovala nastrkať do kufra. Ako poslednú doň vložila Bibliu a skontrolovala, či sa jej na kufri podarí zatvoriť veko.

Ako ho unesiem? napadlo jej. Nečakala, že bude taký ťažký, veď na zadnú časť otcovho Rolls-Royceu už priviazali dva plné lodné kufre. Pripravila sa do postele, rozpustila si vlasy a rozčesala ich. Veľa mladých žien, ktoré poznala, chodilo podľa poslednej módy ostrihaných nakrátko, ale jej a Julie to matka nedovolila. Novým módnym trendom nedôverovala. Dokonca i šaty museli jej dcéry nosiť o niekoľko centimetrov dlhšie ako väčšina ich kamarátok. Beth to neprekážalo, avšak Julie to považovala za neznesiteľné a búrila sa. Beth tušila, že až sa po roku vráti domov, zistí, že jej mladšia sestra bitku vyhrala – určite bude ostrihaná a skrúti si sukne. Beth sa pri tej predstave usmiala. Juline námietky matka často odbila otázkou: „Ako to, že Beth nemá problém s mojimi pravidlami?“

A Julie zakaždým odvrkla: „Ale áno, má! Ibaže ti to nikdy nepovie!“

Len čo sa Bethine myšlienky zatúlali k sestre, ozvalo sa tiché zaklopanie a Julie za dverami zašepkala: „Bethie, si hore?“

„Pod' ďalej, zlatko.“

Vošla. Už bola v nočnej košeli a župane. „Môžem spať u teba? Naposledy.“

„Áno, no nie je to naposledy, hlupáčik. Nebudem preč večne. Vieš predsa, že to miesto mi ponúkli iba na rok.“

Julie si vyzliekla župan a skočila pod páperovú perinu. „Dúfam, že máš pravdu,“ povedala zamyslene. „Ale čo ak tam stretneš nejakého úžasného mladého muža – možno podnikateľa alebo majiteľa obchodu?“ Prudko sa posadila, oči doširoka roztvorené. „Aj na západe určite žijú podnikatelia, nie? A potom sa vydáš a usadíš sa tam. Ak sa to stane, domov sa už nikdy nevrátiš.“

„Miláčik, vlaky chodia oboma smermi. Prérie už nie sú také odrezané od sveta ako kedysi. Nerob z toho drámu.“

Julie zahmkala a znova sa hodila na vankúš.

„Prekvapuješ ma, Julie,“ podpichla ju Beth, otočila sa a cez plece pozrela na sestru. „Ani raz si nenavrhla to, čo som si myslela.“

Julina hlava sa vystrčila spod prikrývky. „Čo také?“

Beth odložila kefu na vlasy, išla zhasnúť a vkĺzla do posteľe.

„Čo si tým chcela povedať?“ posúrila ju sestra.

„Nuž... čakala som, že pri svojej dobrodružnej povahe sa už dávno opýtaš otca, či ti dovolí...“

„Ísť k tebe na návštevu!“ Julie sa posadila a od radosti zopla ruky.

„Možno by súhlasil.“

„Lenže mama nie, tá na niečo také nikdy nepristúpi.“

Beth sa posunula bližšie, napravila si vankúš a schúli-la sa do tepla pod perinou. „Mohla by. Koniec koncov ja tam už nejaký čas budem a mama vie, že väčšinu tvojich hlúpych nápadov dokážem skrotiť,“ zasmiala sa.

Julie opäť zahmkala, pridala sa k sestrinmu chichotu a zababušila sa až po bradu. „Možno máš pravdu. Za pokus by to stálo.“

Odbíjanie veľkých kyvadlových hodín v hale ich upozor-nilo, že noc sa rýchlo mína, no dievčatá si ďalej šepkali v tme, kuli plány a dávali si rozličné sľuby.

Beth opatrne, aby nezobudila Julie, vykľzla z postele, vza-la zoznam, ktorý nechala položený vedľa kefy na vlasy, a narýchlo ho preletela očami. Potom sa okúpala, obliekla, s Emminou pomocou si sponkami zopla dlhé vlasy a rých-lo zbehla dolu na raňajky. Bethina staršia sestra Margret a jej manžel John prenocovali v rodičovskom dome, ale už sa dohodli, že na stanicu so zvyškom rodiny nepôjdu. Beth do poslednej chvíle hojdala v náručí ich maličkého Johna Williama, ktorého prezývali J. W. Napokon ho podala jeho otcovi a ešte raz objala sestru na rozlúčku.

„Beth, dávaj na seba pozor,“ Margret sa nasilu usmiala, chytila Bethinu tvár do dlaní, uprene sa jej zahľadela do očí a opravila sa. „Vlastne nie, sestrička, viem, že opatrná určite budeš. Takže radšej ti zaželám odvalu.“

Beth vyhrkli slzy a hodila sa sestre okolo krku. Dlhو stáli v objatí. „Margret, ľúbim ťa,“ zašepkala. „A dávaj pozor na malého, kým tu nebudem,“ dodala s rozochveným úsmevom. Necítila sa pripravená na odchod, no otec ich už súril.

Beth ešte raz zamávala sestre a švagrovi, ktorí stáli v otvorených dverách, a nasadla do elegantného auta. Julie vkĺzla vedľa nej. Matka ju nasledovala a posledný sa na sklápacie sedadlo usadil otec. Kývol šóferovi a pohli sa. Beth sa otočila a naposledy pozrela cez zadné okienko.

Nemala to byť jej prvá cesta vlakom. Starí rodičia žili v susednom meste, niekoľko ráz boli u nich na návšteve a vždy si z toho urobili krásny rodinný výlet. A v neďalekých mestách sa kedy-tedy konali koncerty alebo operné predstavenia, či prednášky, ktoré si podľa otca zaslúžili, aby sa na ne vybrali vlakom.

Inak Beth v podstate nikam necestovala a už vôbec nie bez sprievodu. Väčšina ich priateľov a známych síce trávievala dlhé letné prázdniny v Spojených štátoch alebo dokonca v Európe, ich rodina však zostávala doma. Teraz Beth lutovala, že okrem toho, čo pochytila z kníh, väčší svet skutočne nepozná.

Ešte šťastie, že otec, ktorý často cestoval služobne a veľkú časť Bethinho detstva strávil na mori, keďže budoval dovoznú firmu, sa o všetko postaral. Na Beth nezostalo nič, len ten ťažký kufor a srdcervúce lúčenie. Vďaka matkinmu starostlivému plánovaniu mali dokonca čas sadnúť si v staničnej kaviarni na šálku čaju, než prvý hvizd ohlásil blížiaci sa odchod jej vlaku.

Na nástupišti ju otec odtiahol nabok a objal ju. „Veľa ti toho nepoviem... nemôžem,“ zaodfhal, „ale chcem ti dať toto.“ Vytiahol z vrecka nevelký mosadzný predmet a podal jej ho.

Beth zhĺkla a dlaňou si zakryla ústa. „Ocko, to nemôžem prijať.“

„Prosím,“ naliehal. „Chcem, aby si si ho vzala so sebou. Viem, že ho máš od malička rada.“

Bola to pravda. Otcov kompas bol pre Beth výnimočný už od detstva, už ako dievčatko bola zalúbená do všetkého, čo súviselo s otcovou prácou na mori, ale ten kompas predstavoval jej najväčšie potešenie. Pre nich oboch bol symbolom otcovej lásky a jeho snahy viesť dcérine kroky.

„Aby si vždy našla cestu domov,“ dodal pridusene.

Beth sa tak zovrelo hrdlo, že sa nevládala nadýchnuť.

Opäť si odkašľal. „Napísal som ti na papierik jeden biblický verš a vložil ho dovnútra. Nezabúdaj na tie slová, Beth. Sú pravdivé najmä teraz, keď sa začínaš...“ nedokončil. Nevládal.

Potláčajúc plač, hodila sa mu okolo krku. Vtom pocítila dotyk niečej ruky. Otočila sa a pustila sa do rozlúčky s mamou. Nebola o nič menej bolestná.

„Miláčik, pustiť ťa z domu je také ťažké,“ povedala matka a zjavne sa musela veľmi snažiť, aby sa jej netriasol hlas. „Mysli na to, že musíš aj odpočívať, srdiečko. A nezabudni denne užívať rybí tuk. To, na čo si sa podujala, bude veľmi namáhavé a ja sa bojím, či máš na to dosť síl. Každý deň sa budem za teba modliť, ale to predsa vieš.“

Beth to vedela. „Lúbim ťa, mami.“ Pevne ju objala.

„Áno, srdiečko. I ja ťa ľúbim.“ Keď sa Beth trocha odtiahla, uvidela v matkiných očiach slzy, čo bola u nej zriedkavosť. „A ešte niečo, moja. Nezabudni, že chcem o všetkom vedieť a budem netrpezlivo čakať na každý tvoj list,“ dodala matka.

„Áno, mami.“

„Prepáč, Priscilla, ale už je čas,“ prerušil ich otec. „Musíme Beth nechať, nech si ide svojou cestou.“

Na matkinej tvári sa zračil smútok. „Viem, že tam budeš len rok, a predsa mi to pripadá ako večnosť.“ Pretrela si oči čipkovanou vreckovkou a naposledy pobožkala dcéru na líce.

Potom k Beth pristúpila Julie a objala ju. „Budeš mi chýbať! Už teraz je mi za tebou smutno!“

Hrozilo, že Beth premôžu emócie. Zaborila tvár do sestrinho pleca, no otec ich po chvíli prerušil. „Poď, Beth. Vlak o chvíľu odchádza.“

Veci sa dali do pohybu. Beth vykročila za nosičom, ktorý jej vzal kufor a viedol ju k spaciemu vozňu. Vystúpila na schodíky, ešte raz zamávala rodine a vošla do úzkej chodbičky. Nosič zmizol kdesi vpredu, musela pridať do kroku.

Keď ho dobehla, uviedol ju do súkromného kupé, poukazoval jej všetky časti zariadenia a vysvetlil, ako sa používajú. Beth však vo svojom rozrušenom stave nepochopila ani slovo a zmätene sa rozhliadala okolo seba. Nakoniec prešla k oknu, odhrnula zamatový záves, aby ešte zakývala rodine, no zistila, že pozerá na nesprávnu stranu – výhľad smeroval na vlak, ktorý stál na susednej koľaji.

Rýchlo sa obrátila k nosičovi a vytiahla mince, ktoré jej dal otec na prepitné. Muž si úctivo sňal čiapku a zatiahol za sebou dvere.

V živote sa necítila taká osamelá ako v tej chvíli.

KAPITOLA

2

DLHÝ DEŇ TRÁVILA pozorovaním krajiny ubiehajúcej za oblokom, nesústredene čítala a napokon sa odvážila vyjsť z kupé a prejsť sa po vlaku. Kryté prechody medzi vozňami jej pri týchto prechádzkach dodávali pocit bezpečia. Príliš si však uvedomovala rýchlosť vlaku a bála sa, že stratí rovnováhu, najmä keď sa vagóny v zákrutách rozhojdali alebo keď prechádzala z vozňa do vozňa.

Vlak zastavoval vo veľkých aj v malých mestách, no neodvážila sa vystúpiť a trocha sa poprechádzať po peróne. Mala strach, že nestihne znova nastúpiť, než sa železný tátoš chrliaci paru zase pohne.

Ukázalo sa, že jedáľenský vozeň je elegantnou reštauráciou na kolesách. Beth dlho rozmýšľala, čo by si mohla dať, aby jej to ešte viac nepodráždilo roztrasený žalúdok. Od neustáleho rachotu kolies na koľajniciach a pohojďavania zo strany na stranu jej bolo trocha nevoľno. Keď si prečítala jedálny lístok, polievku hneď vylúčila, lebo neverila, že by si ju dokázala nabráť na lyžicu a nezamazať si šaty alebo obrus, a tak si objednala čaj a sladký rožok. Pomaly

si z rožka odtŕhala malé kúsky a jedným uchom počúvala priateľský rozhovor dvoch žien, ktoré sedeli hneď za ňou. Ich veselé hlasy v nej ešte znásobili pocit osamelosti. Kiež by mohla sedieť za stolom so svojou rodinou!

Smutne si prezrela zvyšok cestujúcich. Ktorí z nich budú cestovať tak ďaleko ako ona? Bolo zrejmé, že do jedálenského vozňa chodia len tí bohatší; menej zámožní pasažieri zostávali na svojich skromnejších miestach vo vagónoch a museli si vystačiť s občerstvením, ktoré si na cestu zabalili doma. Beth sa zamračila. Premkol ju známy pocit viny, že žije obklopená luxusom, zatiaľ čo ostatní takéto privilégiá nemajú.

Za stolíkom naľavo od nej obedoval osamelý pán v obleku. Beth si všimla jeho pokrčené sako a zaprášené topánky, čo kontrastovalo s noblesou, aká z neho vyžarovala. *Možno aj on prežíva v odlúčení od svojho zvyčajného prostredia ťažké chvíle*, napadlo jej a hneď si v duchu položila otázku, či na nej tiež vidieť, že sa cíti neistá a osamelá.

Stôl pred ňou obsadila mladá žena s dvoma deťmi. Jeden chlapec sedel pokojne, no Beth sa zdal akýsi bez nálady. Druhý bol plný energie a doháňal svoju matku do zúfalstva. Hneď ako ho chcela za niečo pokarhať, vyviedol ďalšiu neplechu.

Za tých pár okamihov, čo Beth pozorovala ich stôl, zvládol prevrhnúť krištálovú soľničku, namočiť do pohára s vodou ľanový obrúsok a potom tak kopol do steny, že na drevenom obložení zostali škrabance.

Edward Montclair musel byť v jeho veku rovnaký, pomyslela si, no okamžite sa za svoj odsudzujúci postoj začervenala.

Začiatkom leta sa jej do uší dostala klebeta, že otec Montclair dal synovi ultimátum v nádeji, že ho tým donúti brať život vážnejšie a prevziať zodpovednosť za vlastné živobytie.

Navrhol Edwardovi dve možnosti: vstúpiť do jazdnej polície, alebo sa prihlásiť na niektorú z mnohých lodí patriacich otcovej spoločnosti ako radový námorník. Beth neprekvapilo, že Edward sa rozhodol pre policajné sily, no prevrátila oči a pošepala Julie: „Divím sa, že boli ochotní prijať ho.“ Keď si na tie nie príliš láskavé slová teraz spomenula, zapýrila sa a v duchu Edwardovi zaželala, aby sa mu darilo, nech by sa zamestnal kdekoľvek.

Potom sa opäť vrátila k mladej matke a jej unavenej tvári. *Je toho na ňu priveľa*, usúdila a napadlo jej, že sa opýta, či jej nemôže nejako pomôcť. Avšak rýchlo ten nápad zavrhla – z jej ponuky by nebol žiadny úžitok, iba čo by ženu uviedla do rozpakov.

Manželský pár sediaci oproti žene s deťmi sledoval dianie pri jej stole s kamenným výrazom na tvárach. Beth bolo jasné, že správanie malého nesprátníka neschvaľujú. Obaja boli vo vyššom veku, teda deti, ktoré vychovali, už museli byť dospelé. Muž podchvíľou zakašľal a žena len krútila hlavou. Chlapcovo správanie im zjavne išlo na nervy. Nahlas však nepovedali nič ani na seba nepozreli, mlčky si vidličkami naberali jedlo – rytmus ich príboru ladil s kolísaním vlaku.

Znova sa ozval smiech a hlasy žien sediacich za Beth.

„Mne by mama v živote nedovolila správať sa tak príšer-
ne,“ zašepkala jedna z nich. „Keby som to skúsila čo len raz, dlho by som na stoličke nesedela. Otec by ma okamžite vyviedol von na menší ‚rozhovor‘ – ak vieš, čo tým myslím.“

Beth dúfala, že mladá matka ich komentáre nepočula.

„Tvoj otec?“ ozvalo sa. „Tomu neverím. Charlie vždy hovoril, že si otcov miláčik – zrenica jeho oka. Neviem si predstaviť, že by ťa práve on vzal na paškál. Zato tvoj brat vraj schytával viac než spravodlivý diel otcovho hnevu.“